FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO LA PERGOLA

fremsat den 21. november 1996 *

I — Indledning

1. Appellanterne har under denne sag appelleret De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans's dom afsagt den 21. februar 1995 i sag T-472/93, Campo Ebro m.fl. mod Rådet [1]. Deres appel er imidlertid begrænset til det punkt i dommen, hvorved Retten nægter dem ret til erstatning for det tab, der følger af det ansvar uden for kontraktforhold, som Fællesskabet ifølge appellanterne har pådraget sig ved at udstede Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92.

II — Sagens faktiske omstændigheder

2. Ved Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92 af 28. december 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 og om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i forordningen [2] (herefter »forordningen«) er der foretaget en fuldstændig tilnærmelse af sukkerpriserne i dette land til dem, der var gældende i det øvrige Fællesskab fra den 1. januar 1993, med henblik på virkeliggørelse af det indre marked. Ved forordningen blev den overgangsordning således bragt til ophør, som gjaldt for denne sektor som følge af den midlertidige undtagelse i henhold til artikel 70, stk. 3, litra a), i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, undertegnet den 12. juni 1985 [3] (herefter »tiltrædelsesakten«), som var blevet besluttet på grund af de høje priser, der påregnedes i denne sektor i Spanien på tidspunktet for tiltrædelsen.

3. I den nævnte dom af 21. februar 1995 har Retten tillagt forordning nr. 3814/92 generel rækkevidde og afvist appellanternes annullationssøgsmål. Retten i Første Instans er altså nået til det resultat, at disse ikke kunne anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af en sådan retsakt, da de ikke havde søgsmålskompetence. Ligeledes har Retten ikke givet appellanterne medhold i kravet om erstatning for de tab, der er påført appellanterne ved indgreb i deres berettigede forventning

* Originalsprog: italiensk.

1 — Sml. II, s. 421.

2 — EFT L 387, s. 7.

3 — EFT L 302, s. 9.

og ved tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling, som Rådet ifølge dem har begået ved at udstede forordningen.

4. Med hensyn til de for denne tvist relevante retsregler, de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for søgsmålet for Retten, og de anbringender, som er påberåbt under dette søgsmål, henviser jeg i øvrigt til fremstillingen i Rettens nævnte dom af 21. februar 1995.

III — Appellanternes anbringender

5. Appellanterne anfægter nu Rettens dom alene med hensyn til erstatningsspørgsmålet og har i denne forbindelse fremført de anbringender, som jeg vil gennemgå i det følgende.

6. For det første har de anført, at Retten har tilsidesat tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og EF-traktatens artikel 190 ved at fastslå, at de ikke kunne påberåbe sig nogen berettiget forventning på grundlag af bestemmelserne i tiltrædelsesakten. Nærmere bestemt har appellanterne anført, at de tværtimod under henvisning til den nævnte bestemmelse i artikel 70, stk. 3, litra a), kunne formode, at de pågældende priser ikke ville blive tilpasset markedspriserne i slutningen af det syvende år efter tiltrædelsen.

Efter min opfattelse har Retten begrundet sin afgørelse på det således anfægtede punkt korrekt og udtømmende. Den har nemlig fastslået, at det fremgik af den præcise ordlyd af tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), at det faldt ind under Rådets skønsmæssige kompetence til at lovgive på denne måde for netop at nå frem til en tilnærmelse af priserne i den pågældende sektor. Ifølge Retten var det altså udelukket, at tiltrædelsesakten kunne have fremkaldt forventninger som de af appellanterne nævnte.

Jeg er enig i Rettens ræsonnement. Dette ræsonnement er efter min opfattelse hverken behæftet med logiske unøjagtigheder eller fejlagtige fortolkninger af gældende ret, og det bør derfor opretholdes. Det første anbringende må følgelig forkastes.

7. Med deres andet og fjerde anbringende, som behandles samlet, fordi de påberåbte argumenter materielt er identiske, har appellanterne også gjort gældende, at Retten har tilsidesat såvel princippet om beskyttelse af

den berettigede forventning som traktatens artikel 190 ved med urette at fastslå, at Rådets forordning (EØF) nr. 1716/91 af 13. juni 1991 om tilnærmelse af de i Spanien gældende priser for sukker og sukkerroer til de fælles priser (herefter »forordning nr. 1716/91«) ikke kunne skabe nogen berettiget forventning hos dem, navnlig med hensyn til fastsættelsen af de omtvistede priser fra den 1. januar 1993.

Begrundelsen til Rettens dom på dette punkt kan efter min mening ikke anfægtes. Retten har med hensyn til dette problem med rette henvist til, at forordning nr. 1716/91 ikke fastsatte nærmere bestemmelser for tilnærmelsen af priserne for den anden etape, dvs. perioden efter den 1. januar 1993. Forordningen bestemte nemlig, at priserne skulle tilpasses den 1. januar 1993, og overlod det til en anden retsakt, som skulle vedtages på en senere dato, eventuelt at fastsætte bestemmelser for den følgende periode. Også her var det skøn, som blev overladt fællesskabslovgiver, altså fortsat tilstrækkeligt vidt. Af denne grund mener jeg, at appellanternes andet og fjerde anbringende til støtte for deres appel ligeledes må forkastes.

8. Med deres tredje anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har anvendt artikel 28 i den europæiske fælles akt urigtigt og dermed har krænket princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og traktatens artikel 190 ved at fastslå, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte tage de virkninger i betragtning, som den påtænkte virkeliggørelse af det indre marked ville have på interventionsprisen for sukker.

Imidlertid har artikel 28 i den europæiske fælles akt efter min mening ingen betydning for denne sag. Denne bestemmelse går nemlig blot ud på, at bestemmelserne i den fælles akt ikke berører bestemmelserne i tiltrædelsesakten: Følgelig føjer den intet til og trækker intet fra bestemmelserne i artikel 70, stk. 3, litra b), eller forordning nr. 1716/91, som selv blev udstedt i henhold til den nævnte bestemmelse i tiltrædelsesakten.

Jeg mener i øvrigt ikke, at jeg behøver at beskæftige mig med Rettens vurderinger af, om tilpasningen af priserne i sukkersektoren i Spanien kunne forudses af en gennemsnitligt fornuftig og velunderrettet erhvervsdrivende. Disse vurderinger vedrører nemlig rent faktiske omstændigheder, som angår udviklingen af markedet for sukker i Spanien, og falder derfor efter min opfattelse uden for Domstolens prøvelsesret i henhold til statuttens artikel 51.

Appellanternes tredje anbringende må derfor ligeledes forkastes.

9. Med appellanternes femte anbringende gør de generelt gældende, at Retten har tilsidesat forskellige principper og bestemmelser i fællesskabsretten, og dette anbringende er ikke væsentligt forskelligt fra det første og det andet anbringende, som Kommissionen i øvrigt med rette har anført. Det må derfor forkastes ligesom disse to anbringender, der allerede er behandlet.

10. Med det sjette anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling ved at skelne mellem de spanske sukkerproducenters situation og den situation, som appellanterne befinder sig i i deres egenskab af producenter af isoglucose, og dermed at have tilsidesat bestemmelsen i traktatens artikel 190.

Appellanternes opfattelse er baseret på den logiske præmis, at den faktiske situation på de to markeder er identisk, en situation, som følgelig skulle behandles på samme måde af fællesskabslovgiver. Appellanterne har i det væsentlige anfægtet, at producenterne af sukker og producenterne af isoglucose ikke stilles på samme måde. Retten har tværtimod sondret mellem de to sektorer på grundlag af de respektive produktionsprocessers særegne karakter og nødvendigheden af at opretholde betydelige lagre af det færdige produkt, som ifølge dommen kun gør sig gældende for sukkerproduktionen, men ikke i det sidstnævnte tilfælde.

Der er imidlertid også her tale om vurderinger af faktiske omstændigheder vedrørende markedet og vedrørende produktionsteknikkerne for sukker og isoglucose, som ikke kan behandles af Domstolen under en appelsag. Appellanternes sjette anbringende må derfor også forkastes.

11. Jeg må nødvendigvis nå til samme resultat med hensyn til de argumenter, som appellanterne har fremført i forbindelse med det syvende, ottende og niende anbringende, som går ud på at anfægte Rettens stillingtagen til faktiske omstændigheder vedrørende forskellige aspekter af strukturen af markedet for sukker og isoglucose: opbygningen af lagre af produkter, forpligtelsen til at betale en minimumspris for råvarerne, støtte udbetalt til sukkerproducenterne for lagre af det færdige produkt og fald i mindsteprisen for sukkerroer.

12. Det følger af det foregående, at appellen må forkastes i sin helhed.

IV — Sagens omkostninger

Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2 og 4, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger med undtagelse af de omkostninger, der er afholdt af institutioner, der er indtrådt i en sag.

Appellanterne bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger med undtagelse af de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen, som må bæres af denne.

V — Forslag til afgørelse

13. På grundlag af de foregående betragtninger foreslår jeg, at:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanterne dømmes til at betale sagens omkostninger med undtagelse af de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.